

Однак, незважаючи на існуючі механізми, сучасні виклики, такі як цифровізація, масове спостереження та зловживання інформацією, ставлять під загрозу ефективність цих гарантій. Водночас, аналіз судової практики свідчить про необхідність постійного вдосконалення законодавства та механізмів захисту приватності в умовах швидких технологічних змін.

Отже, для ефективного захисту права на приватність важливо не лише дотримуватися існуючих норм, але й адаптувати їх до нових реалій. Рекомендації щодо вдосконалення законодавства та посилення контролю за дотриманням прав громадян можуть стати запорукою забезпечення приватності в умовах сучасного інформаційного суспільства. Лише комплексний підхід до захисту права на приватність дозволить забезпечити баланс між безпекою та свободою особи, що є основою демократичного суспільства.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України від 28.06.1996. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 21.09.2024).

2. Щорічна доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини про стан дотримання прав і свобод людини і громадянина в Україні, 2023. URL : <https://ombudsman.gov.ua/report-2023/>.

3. Харитонova О. І. Приватне право як концепт: пошук парадигми. – Одеса: Фенікс, 2022. URL : https://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=vprc_2014_1_8

Кагдіна Ірина Павлівна,

здобувачка вищої освіти Миколаївського національного аграрного університету

Науковий керівник: Курепін Вячеслав Миколайович, доцент кафедри методики професійного навчання Миколаївського національного аграрного університету, к.е.н., доцент

КОНВЕНЦІЯ ЯК ВЗАЄМНА ПРАВОВА ДОПОМОГА ПРОТИ ОРГАНІЗОВАНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Злочинні групи, не гають часу, вони намагаються охопити всю сучасну глобалізовану економіку та пов'язані з нею передові технології. В минулому зусилля сучасного суспільства у боротьби з злочинними групами були вкрай роз'єднані, а засоби, якими користувалися досі застаріли [1]. Конвенція Організації Об'єднаних Націй (ООН) проти транснаціональної організованої злочинності надала суспільству новий інструмент боротьби зі злом злочинності. Обмежити можливості

міжнародних злочинців ми зможемо зміцнивши міжнародне співробітництво, допомогти громадянам усіх країн світу у їхній часто запеклій боротьбі за безпеку.

Наведене вище дає чітке уявлення про виклики, що стоять сьогодні перед усіма народами, виклики, які нерозривно пов'язали один з одним усіх людей, зокрема тих, хто причетний до незаконної діяльності, тих хто готовий скористатися зникненням традиційних національних бар'єрів між державами, ніж уряди, які почнуть розвивати такі бар'єри і користуватися ними. Відзначимо, для тих хто діє поза законом, не існує бар'єрів [2].

КООН охоплює види злочинів проти транснаціональної організованої злочинності. Такі загрози є численними, різноманітними, постійними та абсолютно реальними. Більшість держав у світі мають суттєві обмеженості бюджетів і ресурсів. Враховуючи серйозність злочинних діянь державам, які вимагають взаємну правову допомогу, слід докладати всіх зусиль до того, щоб спрямовувати переконливі та юридично обґрунтовані запити, зберігаючи таким чином дорогоцінні ресурси.

Важлива роль держав, що запитують про екстрадицію [3]. Від гнучкості в тлумаченні своїх власних законів, від їх здібності та бажання проконсультувати запитуючу державу відносно процедурних вимог у власній країні цілком залежить успіх чи провал будь-якого запиту про екстрадицію або взаємної правової допомоги.

Зрозуміло, держави які пов'язані зобов'язаннями в рамках глобалізації, повинні зберігати свій суверенітет для захисту своїх громадян і підтримки своєї державності. Але в цьому питанні є невизначеності, ті, на кого покладено завдання забезпечувати дотримання закону, можуть перебувати у парадоксальній та невідповідній ситуації. Вони можуть опинитися у ситуаціях, коли будуть пов'язані по руках та ногах тими самими законами, які вони повинні відстоювати.

КООН проти організованої злочинності покликана боротися з переліченими в ній злочинними діяннями, але за допомогою її положень можна вирішувати проблеми, з якими стикаються держави, коли вони будуть вирішувати завдання щодо розвитку міжнародного співробітництва за одночасної необхідності збереження свого суверенітету та підтримання своїх національних законів.

Між двома конкуруючими інтересами Конвенції є напруженість. Ці конкуруючі інтереси не повинні бути каменем спотикання та залишатися перешкодою, якщо держави дійсно хочуть протистояти виклику глобальної злочинності.

Конвенцію розглядають як модель або проєкт міжнародного співробітництва у галузі екстрадиції та взаємної правової допомоги. Користуючись статтею № 16 Конвенції держави-учасниці можуть розглядати її, як правову підставу для екстрадиції у їх відносинах з іншими державами-учасницями. Зауважимо, Конвенція повинна бути гнучкою з

тієї точки зору, що всі злочини, що охоплює Конвенція, вважаються виключеними у існуючих договорах про екстрадицію. Це дозволить державам-учасникам легше виконувати положення Конвенції щодо цих злочинів. У свою чергу, це полегшує зусилля обох сторін [4].

Згідно статті № 18 Конвенції, у площині взаємної правової допомоги держави-учасниці можуть посилатися як на «міні-договір». Вона дозволяє державам-учасникам надавати найширшу взаємну правову допомогу у зв'язку зі злочинами, що охоплює Конвенція. Як очікується, Конвенцію у майбутньому будуть використовувати все ширше, у тому числі, як юридичну основу для екстрадиції та взаємної правової допомоги.

Отже, виклики, що виникають у міжнародному співробітництві, численні. Але, як визначають експерти, є заходи реагування на виклики (транснаціональна організована злочинність). Вони ніяк не будуть впливати на стан права щодо виконання запитів про видачу та взаємну правову допомогу держав-учасниць. Стан міжнародного права не статичний, за наявності практичних зусиль з боку держав зміни досяжні. Вони не повинні бути безпрецедентними за характером, вони не повинні становити загрозу суверенітету будь-якої держави.

Бібліографічні посилання:

1. Курепін В. М. Вдосконалення нормативно-правової бази, що регулює загальні питання соціального захисту. *Захист прав людини в Україні: сучасний стан та перспективи вдосконалення* : збірник тез Науково-практичного круглого столу, присвяченого 74-й річниці проголошення Загальної декларації прав людини, м. Хмельницький, 9 грудня 2022 р. Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2022. С. 109–112. URL: <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/12259>.

2. Іваненко В. С. Конвалідація: інструмент захисту прав та інтересів громадян на окупованих територіях. *Захист прав людини в Україні: сучасний стан та перспективи вдосконалення* : матеріали Науково-практичного круглого столу, присвяченого 75-й річниці проголошення Загальної декларації прав людини (м. Хмельницький, 8 грудня 2023 року). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2023. С. 47–49. URL: <https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/16959>.

3. Фрідман-Козаченко М. М. Актуальні питання здійснення екстрадиції в Україні / М. М. Фрідман-Козаченко, Т. П. Бичок. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 3. С. 420–423.

4. Маланчук П. М. Видача особи (екстрадиція) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру. *Правові горизонти*. 2023. № 3. С. 86–91.